

godt som aldrig være fri og uafhængig i de vigtigste Spørgsmaal, han faar til Afgørelse.

Jeg skal, før jeg slutter denne foreløbige Omtale af Bispeforslaget, anføre, hvad det Mindretal i det kirkelige Udvalg, der foreslaar at forblive ved den hidtidige Ordning med Hensyn til Udnævnelsen af Biskopper, skriver herom i sin Betænkning. Mindretallet bestaar af følgende Medlemmer af det kirkelige Udvalg: H. Appel — ikke at forveksle med den højtærede Undervisningsminister, som ogsaa var Medlem af det kirkelige Udvalg, men som ikke hører til Mindretallet paa dette Punkt, beklageligvis — Bjerre, Bredstrup, Terkelsen, Tøstesen — en af de sønderjydske Repræsentanter — samt Marius Sørensen. De skriver: „Der er for Mindretallet ingen Tvivl om, at i samme Grad, som en Biskops Udnævnelse kommer til at fremgaa af en Valgforsamlings Indstilling, vil han ogsaa blive partivalgt og derved tillige partibundet, og han vil derfor let komme til at savne det Vidsyn og Fremsyn med Evnen til at tage skyldigt Hensyn til alle Sider, som er nødvendigt for en Biskop, og foruden hvilken han neppe vil kunne røgte sin Gerning til almindelig Tilfredshed. Naar en Biskop paa en eller anden Maade vælges af Præster eller Menighedsraadsmedlemmer, vil der heller ikke let kunne tages de almene Hensyn, som det dog findes rimeligt at tage ved Udnævnelsen af en Administrationen, Regeringen, saa nær staaende Embedsmand.“ Dette var Mindretallets Udtalelse i Kirkeudvalget, og disse Ord kan jeg underskrive og tiltræde.

Fra Lovforslaget om Besættelse af Bispeembederne, som jeg altsaa senere skal komme lidt tilbage til, vender jeg mig til Forslaget om Menighedsraad. Denne Institution er snart 20 Aar gammel; men desuagtet er det vanskeligt at udtale sig med Sikkerhed om den Betydning, som den i de 20 Aar har haft for Folkekirken. Jeg tror ikke, dens Betydning har været nævneværdig. Jeg hørte nok, at den højtærede Kirkeminister her ligesom i det høje Folketing fremhævede, at nu havde man ikke mere — eller i hvert Fald sagde han, at tidligere havde man saa mange Deputationer i Ministeriet, naar et Præsteembede var ledigt; den ene Deputation kom med et Ønske, den anden med et andet; man maatte da faa det Indtryk, at efter at vi havde faaet Menighedsraad, saa man ikke saadanne Deputationer i Ministeriet. Jeg tror dog nok, at den højtærede Kirkeminister, selv naar et Menighedsraad har foretaget Indstilling til et Embede, nu og da, maaske endda ikke saa sjældent, ser Deputationer,

som ønsker en anden til Præst end den, som Menighedsraadet har indstillet, og vist i Almindelighed med den Begrundelse, at Menighedsraadet ikke er Udtryk for den kirkelige Mening i Sognet eller i alt Fald Beboernes Mening. Hvis man kan maale Menighedsraadenes Betydning efter den Interesse, som har vist sig ved Valgene til disse Raad, har denne Institution været en komplet Fiasko. Jeg beklager, at vi endnu ikke i Dag har en nøjagtig Statistik over Deltagelsen i Menighedsraadsvalgene i 1916 og 1920, skønt jeg tidligere her i Salen har opfordret Ministeren til at skaffe en saadan Statistik til Veje, og Folketingets Udvalg om de foreliggende Forslag ligeledes har ønsket det. Jeg maa da i Mangel af en nøjagtig Statistik henholde mig til Forlydender; og det forlyder, at her i København har kun ca. 2 pCt. af dem, som havde den befalede Valgretsaldre, ønsket Optagelse paa Valglisten til Menighedsraadet. Den højtærede Kirkeminister udtalte: Det har vist sig, at vort Folk synes om Menighedsraadene. Jeg vil gerne spørge, om den Kærlighed, der giver sig Udtryk i, at 2 pCt. af dem, der kunde have Valgretten, bruger Valgretten, tyder paa, at Befolkningen — det er altsaa her i København, at Tallet er 2 pCt., hvis det er rigtigt; om det er lidt større eller mindre, ved jeg ikke —, har syntes godt om Menighedsraadene. Saa er det i hvert Fald en ejendommelig Maade at vise sin Kærlighed paa.

Jeg forstaar egentlig godt, hvorfor Raadene ikke har vundet særlig Kærlighed eller Interesse i Befolkningen; Lovgivningsmagten har kun givet dem faa og lidet betydningsfulde Opgaver at røgte. Jeg er ganske sikker paa, at hvis vi skulde have fortsat med det nuværende i en Aarrække endnu, vilde Menighedsraadene være afgaaet ved Døden af Mangel paa Beskæftigelse. Jeg skal kun nævne de vigtigste af de Opgaver, som Menighedsraadene efter det Forslag, der er opført paa Tingets Dagsorden, faar at varetage. Medens de før havde faaet og ikke meget betydelige Opgaver, faar de nu en Mangfoldighed af Opgaver. De faar saaledes en hel Del Kasser under sig. Ifølge § 63 i Forslaget om Folkekirkens Lønningsvæsen faar Menighedsraadet at forvalte en Kasse, som hedder Præstelønningskassen. I denne indgaar en hel Række Midler, som tidligere er blevet forvaltet af Stiftsøvrigheden; der nævnes Indtægterne af Præsteembedernes faste Ejendomme, Midlerne til Boligernes Vedligeholdelse, Afslønningsvederlag for Højtidsoffer samt Offer og Accidenser, uafløst Højtidsoffer samt Offer og